



Arrest

nr. 63 822 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 maart 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Afghaanse nationaliteit, geboren op 31 december 1994.

1.2. Op 21 oktober 2010 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend. Gezien de minderjarigheid van verzoeker werd een voogd aangesteld.

1.3. Uit het Eurodac-verslag van 21 oktober 2010 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 14 juli 2010 in Oostenrijk zijn genomen, alwaar verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, en dat zijn vingerafdrukken op 20 juli 2010 genomen werden in Hongarije (zonder asielaanvraag).

1.4. Verzoeker werd op 24 februari 2011 gehoord over de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.5. Op grond van de in punt 1.3. bedoelde vaststellingen die bevestigd werden in het in punt 1.4. bedoelde Dublin-interview, werden de Oostenrijkse autoriteiten op 28 februari 2011 verzocht verzoeker terug te nemen op grond van de artikel 16 (1) c van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.6. De Oostenrijkse autoriteiten aanvaardden op 1 maart 2011 verzoeker terug te nemen.

1.7. Op 21 maart 2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten K.D. geboren te K. , op (in) 31.12.1994 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 20.10.2010 is aangekomen in België. Eén dag later, op 21.08.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Kunar" op 31.12.1994. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 22.11.2010 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd.

Uit het Eurodacverslag van 21.10.2010 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk en Hongarije asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse autoriteiten hebben op datum van 01.03.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.02.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder asiel aanvroeg in een ander land. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken verplicht genomen werden maar dat h-j geenszins van plan was om asiel te vragen. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij niet weet waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij twee tot drie maanden in Oostenrijk verbleef maar waar hij verbleef weet hij niet te zeggen. Betrokkene stelt dat hij geen asiel wilde aanvragen in Oostenrijk en zijn beslissing niet afwachtte. Betrokkene stelde dat hij in die twee tot drie maanden Oostenrijk niet verliet. Betrokkene werd er vervolgens op gewezen dat zes dagen na zijn asielaanvraag in Oostenrijk zijn vingerafdrukken genomen werden in Hongarije. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij nooit in Hongarije geweest is. Met betrekking tot zijn reisroute verklaarde betrokkene dat hij met de wagen van Kunar naar Jalalabad reisde. Vervolgens zou hij met de wagen vanuit Jalalabad vertrokken zijn naar een onbekende plaats. Daar zou hij tien dagen in het huis van de smokkelaar verbleven hebben om vervolgens met een auto naar een ander onbekende plaats te reizen waar hij op nieuw tien dagen in het huis van de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou hij met een vrachtwagen naar een onbekende plaats gereisd zijn waar hij opnieuw per vrachtwagen naar een onbekende plaats reisde. Daar zou hij vijftien tot twintig dagen verbleven hebben in het huis van de smokkelaar om vervolgens met de bestelwagen naar een onbekende plaats te reizen waar hij gedurende één maand in het huis van de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij met vijf tot zes auto's naar Parijs in Frankrijk gereisd zijn waar hij zonder er te verblijven de bus naar Brussel genomen zou hebben. Betrokkene stelde dat hij zich van zijn reis niet veel meer kan herinneren. Betrokkene werd er vervolgens op gewezen dat hij nergens in

zijn reisroute zijn verblijf in Oostenrijk vermeldde. Betrokkene verklaarde daarop dat hij drie maanden in Oostenrijk verbleef maar dat hij niet weet waar hij die moet situeren in zijn reisroute en stelt dat hij psychische problemen heeft. Na zijn verklaarde aankomst in België op 20.10.2010 vroeg betrokkene op 21.10.2010 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Op basis van het Eurodacverslag van 21.10.2010 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 28.02.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten op 01.03.2011 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen. De Oostenrijkse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Oostenrijk bekend is onder de naam (S.D.K.) geboren op 03.01.1994.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG o op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zonder meer zal repatriëren na aankomst in Oostenrijk in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.*

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen verklaarde betrokkene dat hij in Parijs hoorde dat België een goed land is waar de mensen vriendelijk zijn en dat hij daarom hierheen wilde. Op de vraag waarom hij niet in Oostenrijk wilde blijven verklaarde betrokkene dat hij Oostenrijk -vet kende (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat betrokkene niet in Oostenrijk wilde blijven omdat hij Oostenrijk niet kende (DVZ, vraag 19) maar vervolgens wel naar België komt vanuit Frankrijk op basis van zaken die hij pas in Parijs heeft horen vertellen. Het feit dat hij Oostenrijk niet kende is op zich geen gegronde argument om specifiek in België een asiel aanvraag in te dienen aangezien dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat hij pas in Parijs (Frankrijk) en dus na zijn asiel asielaanvragen in Oostenrijk en Hongarije over België blijkt te hebben gehoord. Met betrekking tot de tussenkomst van betrokkenes voogd, (F.V.L.), dd. 13.03.2011 dient te worden opgemerkt dat ze stelt dat haar pupil aangeeft dat hij niet wenst terug te gaan Oostenrijk omdat hij ervan overtuigd is dat hij er geen toekomst heeft. Waarom hij er geen toekomst zou hebben wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkenes voogd haalt verder aan dat het volgens haar in het belang is van haar pupil dat zijn dossier in België kan worden behandeld omdat hij naar school gaat in België en al een aardig woordje Nederlands spreekt en dat er een vlotte samenwerking is tussen alle betrokken partijen (voogd, opvangcentrum, school,...). Mevrouw (V.L.) stelt dat terugkeren naar Oostenrijk voor onzekerheid en onrust zorgt bij haar pupil en dat het in zijn belang is om rust te vinden en verder aan zijn toekomst te werken en dat haar pupil een Oorlogsvluchteling is en dat een correcte behandeling van zijn dossier, bij voorkeur in België, aangewezen is.

Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij Oostenrijk niet gekend zou hebben en in Parijs vernomen zou hebben

dat België een goed land is en op basis van wat hij hoorde zeggen naar België kwam of omdat hij in België reeds naar school gaat, er een goede samenwerking is tussen een aantal betrokken partijen, omdat hij aan zijn toekomst wil werken of omdat hij een oorlogsvluchteling zou zijn. Net zoals hogerop reeds werd aangehaald dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zonder meer zal repatriëren na aankomst in Oostenrijk in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). In haar tussenkomst van 15.03.2011 stelt Meester Mieke Verreist loco Meester Kati Verstrepen dat een overname door de Oostenrijkse autoriteiten in dit geval allesbehalve aangewezen is. Meester Verrelst stelt dat betrokkene ondertussen in België naar school gaat en aardig wat Nederlands heeft leren spreken en dat naar een ander Europees land verhuizen en opnieuw beginnen niet redelijk is. Meester Verrelst, loco Meester Verstrepen, stelt bovendien dat in art 4 van de Dublin-Verordening staat dat de lidstaat verantwoordelijk is waar de ouder of de voogd van de niet-begeleide minderjarige verblijft en dat de verantwoordelijke lidstaat aldus België is aangezien de voogd die werd aangesteld in België over de Belgische nationaliteit beschikt en in België verblijft. Meester Verrelst, loco Meester Verstrepen, vraagt dan ook om een correcte toepassing te maken van de Dublin-II-Verordening en de asielaanvraag van haar cliënt in België te behandelen. Met betrekking tot deze opmerking van Meester Verrelst, loco Meester Verstrepen, dient te worden opgemerkt dat in art. 4 van de Dublin-II-Verordening in art. 4.3 aandacht wordt geschonken aan de situatie van de minderjarige. Art. 4.3 is echter van toepassing op de minderjarige die de asielzoeker vergezelt en die eveneens valt onder de in art. 2.i geformuleerde definitie van gezinslid valt. Art 4.3 stelt in de Dublin-II-Verordening dat de situatie van deze minderjarige onlosmakelijk verbonden situatie van diens ouder of voogd en dat deze minderjarige onder de verantwoordelijkheid valt van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van de ouder of voogd, zelfs al is de minderjarige zelf geen asielzoeker. Deze situatie is echter niet van toepassing op betrokkene aangezien de door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie op 22.11.2010 aan betrokkene toegewezen voogd, geen asielzoeker is die betrokkene bij zijn asielaanvraag vergezelde en aangezien bijkomend in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening gesteld wordt dat met betrekking tot het bepalen van de gezinsleden het gezin reeds in het land van herkomst diende te bestaan. Aangezien de voogd die in België op 22.11.2010 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie aan betrokkene werd toegewezen geen asielzieker is en deze voogd ook geen deel uitmaakte van het gezin van betrokkene in het land van herkomst, in casu Afghanistan, is een toepassing van art. 2.i en art. 4 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Aan de vraag van Meester Verrelst, loco Kati Verstrepen, om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 4 van de Dublin-II-Verordening wordt dan ook geen gevolg gegeven door de bevoegde Belgische autoriteiten. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 4, art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 20). Betrokkene stelde wel in vraag 13 toen hem gevraagd waarom hij in zijn reisroute zijn verblijf van een aantal maanden in Oostenrijk niet vermeldde terwijl hij dat eerder wel deed (DVZ, vraag 13) dat hij psychische problemen zou hebben maar in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat de verklaringen staft. Met betrekking tot deze verklaring, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit noodzakelijk zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 4, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 16.1.C van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.

Een terugkeer naar Oostenrijk kan door onze diensten worden georganiseerd. De Oostenrijkse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in ze allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

1.8. Op 21 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt aan

Mevrouw (V.L.F.)

(…)

van nationaliteit: BELG

verblijvende te (...) bevel gegeven

de persoon die verklaart te heten K.D. geboren te K., op 31.12.1994 van nationaliteit te zijn: Afghanistan, verblijvende te (...) binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, eerste lid, 1 °wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij op 01.03.2011 het verzoek tot terugname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de bijlage 26quater voor betrokkene die op 21.01.2011 aan zijn voogd, mevrouw (V.L.F.) werd betekend. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat in het betoog ter ondersteuning van de middelen in het verzoekschrift expliciet de eerste bestreden beslissing gevisieerd wordt. De Raad dient derhalve vast te stellen dat in het verzoekschrift geen middelen worden ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing.

Het beroep dient derhalve onontvankelijk verklaard te worden voor zover het gericht is tegen het bevel tot terugbrenging van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van "artikel 24 lid 2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, alsook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 24 lid 2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie bepaalt het volgende:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt het volgende :

"Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen. "

Verzoeker is niet-begeleide minderjarige. Hij is Afghanistan moeten verlaten opdat het werkelijk te onveilig was in Kunar, de regio van waar hij afkomstig is. Kunar wordt overigens erkend door zowel UNHCR als het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als een regio die in aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming, (stukken 2 en 3 als bijlage)

Verzoeker verblijft na een moeilijke reisweg uit Afghanistan sinds oktober 2010 in België. Sinds zijn aankomst heeft hij eindelijk een rustig bestaan kunnen opbouwen: hij gaat naar school, heeft vrienden gemaakt, heeft zich geïntegreerd en heeft een sociaal netwerk van sociale assistenten en een voogd die hem steun geven.

Een jongen van zijn leeftijd heeft rust en stabiliteit nodig. Hem na al wat hij heeft meegemaakt dwingen terug te keren naar Oostenrijk, en nogmaals volledig alles opnieuw moeten opbouwen, is niet in het belang van de jongere.

Het belang van het kind moet nochtans, zoals opgelegd door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, steeds de eerste overweging zijn bij handelingen van de overheid.

De besteden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

" (...) Met betrekking tot de tussenkomst van betrokkene voogd, (F.V.L.), dd. 13.03.2011 dient te worden opgemerkt dat ze stelt dat haar pupil aangeeft dat hij niet wenst terug te gaan Oostenrijk omdat hij ervan overtuigd is dat hij er geen toekomst heeft. Waarom hij er geen toekomst zou hebben wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkene voogd haalt verder aan dat het volgens haar in het belang is van haar pupil dat zijn dossier in België kan worden behandeld omdat hij naar school gaat in België en al een aardig woordje Nederlands spreekt en dat er een vlotte samenwerking is tussen alle betrokken partijen (voogd, opvangcentrum, school,...). Mevrouw (V.L.) stelt dat terugkeren naar Oostenrijk voor onzekerheid en onrust zorgt bij haar pupil en dat het in zijn belang is om rust te vinden en verder aan zijn toekomst te werken en dat haar pupil een Oorlogsvluchteling is en dat een correcte behandeling van zijn dossier, bij voorkeur in België, aangewezen is.

Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Ver ordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij Oostenrijk niet gekend zou hebben en in Parijs vernomen zou hebben dat België een goed land is en op basis van wat hij hoorde zeggen naar België kwam of omdat hij in België reeds naar school gaat, er een goede samenwerking is tussen een aantal betrokken partijen, omdat hij aan zijn toekomst wil werken of omdat hij een oorlogsvluchteling zou zijn. (...)"

Bij het nalezen van deze beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk de belangen van de jongere, stabiliteit en rust, niet voorop heeft gesteld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 24 lid 2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie alsook artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden heeft.

Ook in Nederland was de Rechtbank van Almelo in de zaak 09/34371 van 10 maart 2011 van mening dat bovenvermelde bepaling geschonden was door toepassing van de Dublin II-Verordening 343/2003 op een niet-begeleide minderjarige, omdat het belang van het kind geen voorrang had gekregen op de beslissing om het kind gedwongen terug te leiden naar Italië.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verantwoorden niet waarom het belang van de jongere niet doorweegt en voorrang krijgt op de strikte toepassing van de Dublin II-Verordening 343/2003 die de Dienst Vreemdelingenzaken maakt.

Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij had huidige situatie correct moeten inschatten en toepassing moeten maken van de soevereiniteitsclausule zoals verwoord in artikel 3 van de Dublin II-Verordening 343/2003, die haar toelaat een asielaanvraag toch in overweging te nemen indien zij hiertoe reden ziet.

Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek. Indien Dienst Vreemdelingenzaken zorgvuldig gehandeld zou hebben, zou het zijn taak naar behoren vervuld hebben en oog hebben gehad voor het belang van de minderjarige, en bovenvermelde bepalingen niet geschonden hebben.

Verzoeker is dan ook gerechtigd om de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing te vragen."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

" (...) De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het art. 6 van de verordening 343/2003 (waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verwezen), als volgt luidt:

"Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voorzover dit in het belang van de minderjarige is.

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend".

Het loutere gegeven dat verzoeker minderjarig is, maakt aldus duidelijk niet dat de verordening 343/2003 niet van toepassing zou zijn. Terwijl in casu uit het Eurodac-verslag dd. 21.10.2010 is gebleken dat verzoekers vingerafdrukken op 14.07.2010 in Oostenrijk zijn genomen, alwaar verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend. De Belgische autoriteiten hebben dan ook geheel terecht een verzoek tot terugname gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten, die de terugname van verzoeker op grond van art. 16.1 .c van de verordening hebben aanvaard op 01.03.2011.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd terecht toepassing gemaakt van de relevante bepalingen van het verordening 343/2003; verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker ontkent overigens ook niet dat Oostenrijk de bevoegde lidstaat is om verzoekers asielaanvraag te behandelen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, tot de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen. Terwijl in de bestreden beslissing afdoende wordt uiteengezet waarom de loutere verklaring van verzoeker tijdens het verhoor dat hij niet in Oostenrijk wilde blijven omdat hij Oostenrijk niet kende, evenmin als de ponering van de voogd dat een terugkeer naar Oostenrijk voor onrust en onzekerheid zou zorgen, niet kunnen leiden tot een andere beslissing:

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen verklaarde betrokkene dat hij in Parijs hoorde dat België een goed land is waar de mensen vriendelijk zijn en dat hij daarom hierheen wilde. Op de vraag waarom hij niet in Oostenrijk wilde blijven verklaarde betrokkene dat hij Oostenrijk niet kende (OVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat betrokkene niet in Oostenrijk wilde blijven omdat hij Oostenrijk niet kende (DVZ, vraag 19) maar vervolgens wel naar België komt vanuit Frankrijk op basis van zaken die hij pas in Parijs heeft horen vertellen. Het feit dat hij Oostenrijk niet kende is op zich geen gegronde argument om specifiek in België een asiel aanvraag in te dienen aangezien dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat hij pas in Parijs (Frankrijk) en dus na zijn asiel asielaanvragen in Oostenrijk en Hongarije over België blijkt te hebben gehoord. Met betrekking tot de tussenkomst van betrokkenes voogd, (F.V.L.) dd. 13.03.2011 dient te worden opgemerkt dat ze stelt dat haar pupil aangeeft dat hij niet wenst terug te gaan Oostenrijk omdat hij ervan overtuigd is dat hij er geen toekomst heeft. Waarom hij er geen toekomst zou hebben wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkenes voogd haalt verder aan dat het volgens haar in het belang is van haar pupil dat zijn dossier in België kan worden behandeld omdat hij naar school gaat in België en al een aardig woordje Nederlands spreekt en dat er een vlotte samenwerking is tussen alle betrokken partijen (voogd, opvangcentrum, school,...). Mevrouw (V.L.) stelt dat terugkeren naar Oostenrijk voor onzekerheid en onrust zorgt bij haar pupil en dat het in zijn belang is om rust te vinden en verder aan zijn toekomst te werken en dat haar pupil een Oorlogsvluchteling is en dat een correcte behandeling van zijn dossier, bij voorkeur in België, aangewezen is.

Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij Oostenrijk niet gekend zou hebben en in Parijs vernomen zou hebben dat België een goed land is en op basis van wat hij hoorde zeggen naar België kwam of omdat hij in België reeds naar school gaat, er een goede samenwerking is tussen een aantal betrokken partijen, omdat hij aan zijn toekomst wil werken of omdat hij een oorlogsvluchteling zou zijn. Net zoals hogerop reeds werd aangehaald dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zonder meer zal repatriëren na aankomst in Oostenrijk in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. (...)" (onderlijning toegevoegd).

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt terdege uiteengezet om welke reden de door verzoeker aangehaalde elementen geen afbreuk kunnen doen aan de terugname door Oostenrijk, terugname op grond van art. 16.1.c die trouwens uitdrukkelijk is aanvaard door de Oostenrijkse autoriteiten.

Verzoekers verwijzing naar art. 24 lid 2 van de Grondvesten van de Europese Unie, los van de vaststelling dat dit artikel te vaag is omschreven en geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat, zodat dit tweede lid van art. 24 aldus geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, is dan ook niet dienstig.

Ook nopens art. 3 IVRK moet worden vastgesteld dat dit artikel volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State elke directe werking dient te worden ontegensprekend.

"2.3.2. Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat "in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)". De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen "self executing" zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, Parl.Doc. Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (R.v.St., nr. 58.032, 7 februari 1996; R.v.St., nr. 58.122, 12 februari 1996). Het derde middel is onontvankelijk". (R.v.V. nr. 14.775 dd. 31.07.2008)

En ook:

"Ook betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVRK, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, "geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde" (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005)"

Het 'belang van het kind' mag niet worden misbruikt om te bekomen dat elke niet-begeleide minderjarige de Europese regelgeving kan omzeilen, en de asielaanvraag van zulke minderjarige vreemdeling sowieso in België zou moeten worden behandeld, quod non. In casu heeft de gemachtigde terecht beslist dat verzoekers asielaanvraag dient te worden behandeld door Oostenrijk, en aldus een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing is ten genoegen van recht ondersteund met draagkrachtige motieven in feite en in rechte, en genomen overeenkomstig de toepasselijke rechtsregels. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn of op een onzorgvuldige wijze genomen zou zijn. Verzoekers beschouwingen falen in rechte. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (cfr. RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cfr. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 3, lid 1 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK) luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) luidt als volgt:

“De rechten van het kind

(...)

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

In de “Toelichting bij het Handvest van de grondrechten” (PBL van 14 december 2007, C/303, 17) kan aangaande artikel 24 van het Handvest het volgende gelezen worden: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.”*

De Raad dient op te merken dat artikel 3 van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd (cfr. CE 30 maart 2005, nr. 142.729).

3.5. Daargelaten de vraag of artikel 24 van het Handvest, dat geïnspireerd werd op artikel 3 van het IVRK, een duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt, komt verzoekers betoog erop neer dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn belang als minderjarige, dat gelegen is in een verblijf in België, *“omdat hij enkel hier rust en stabiliteit kan vinden en verder aan zijn toekomst kan werken”*. Hiermee gaat verzoeker eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing niet het gevolg is van een verblijfsaanvraag van verzoeker in het licht van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, maar het gevolg

is van zijn asielaanvraag en getroffen werd binnen een specifiek juridisch kader, namelijk in het licht van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 16.1.c) van de Dublin II-verordening.

3.6. De door verzoeker ingediende asielaanvraag wijst erop of wordt geacht erop te wijzen dat hij vreest voor vervolging in Afghanistan of dat hij een meent een reëel risico te lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar dit land.

3.7. De vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat, gelet op een eerder verblijf van verzoeker in Oostenrijk alwaar hij een asielaanvraag indiende, de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verzoekers terugname en dat de Oostenrijkse autoriteiten de vraag tot terugname op grond van artikel 16.1 c) van de Dublin II-verordening hebben ingewilligd, vinden steun in het administratief dossier.

3.8. Te dezen dient opgemerkt te worden dat de vaststelling van de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat voor de behandeling van een asielaanvraag die in België wordt ingediend, door de Dublin II-verordening niet uitgesloten wordt indien de asielaanvrager een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. De Dublin II-verordening bevat weliswaar enkele specifieke bepalingen voor minder-jarigen maar deze werden door de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze niet van toepassing geacht op verzoeker. Verzoeker betwist dit ook niet.

3.9. De eerste bestreden beslissing stelt op een uitgebreide gemotiveerde wijze dat Oostenrijk de asielaanvraag van verzoeker zal behandelen conform bindende internationale en Europese normen. Het gegeven dat de verwerende partij dit is nagegaan en hieromtrent ook heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing is ontegensprekelijk in het belang van verzoeker. Dezelfde vaststelling geldt voor het nagaan van verzoekers gezondheidstoestand en het nagaan of verzoeker geen familieleden in België of Europa heeft. De overwegingen van de eerste bestreden beslissing die op voormelde kwesties betrekking hebben, worden door verzoeker ook niet betwist. In het belang van verzoeker werd ook nagegaan of er een specifieke reden is voor hem om zijn asielaanvraag in België in te dienen. Op een uitgebreide gemotiveerde wijze komt de bestreden beslissing tot de conclusie dat de door verzoeker aangevoerde argumenten niet kunnen weerhouden worden. Meer bepaald stelt de eerste bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen verklaarde betrokkene dat hij in Parijs hoorde dat België een goed land is waar de mensen vriendelijk zijn en dat hij daarom hierheen wilde. Op de vraag waarom hij niet in Oostenrijk wilde blijven verklaarde betrokkene dat hij Oostenrijk -vet kende (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat betrokkene niet in Oostenrijk wilde blijven omdat hij Oostenrijk niet kende (DVZ, vraag 19) maar vervolgens wel naar België komt vanuit Frankrijk op basis van zaken die hij pas in Parijs heeft horen vertellen. Het feit dat hij Oostenrijk niet kende is op zich geen gegronde argument om specifiek in België een asiel aanvraag in te dienen aangezien dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat hij pas in Parijs (Frankrijk) en dus na zijn asiel asielaanvragen in Oostenrijk en Hongarije over België blijkt te hebben gehoord. Met betrekking tot de tussenkomst van betrokkenes voogd, (F.V.L.), dd. 13.03.2011 dient te worden opgemerkt dat ze stelt dat haar pupil aangeeft dat hij niet wenst terug te gaan Oostenrijk omdat hij ervan overtuigd is dat hij er geen toekomst heeft. Waarom hij er geen toekomst zou hebben wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkenes voogd haalt verder aan dat het volgens haar in het belang is van haar pupil dat zijn dossier in België kan worden behandeld omdat hij naar school gaat in België en al een aardig woordje Nederlands spreekt en dat er een vlotte samenwerking is tussen alle betrokken partijen (voogd, opvangcentrum, school,...). Mevrouw (V.L.) stelt dat terugkeren naar Oostenrijk voor onzekerheid en onrust zorgt bij haar pupil en dat het in zijn belang is om rust te vinden en verder aan zijn toekomst te werken en dat haar pupil een Oorlogsvluchteling is en dat een correcte behandeling van zijn dossier, bij voorkeur in België, aangewezen is.

Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij Oostenrijk niet gekend zou hebben en in Parijs vernomen zou hebben dat België een goed land is en op basis van wat hij hoorde zeggen naar België

kwam of omdat hij in België reeds naar school gaat, er een goede samenwerking is tussen een aantal betrokken partijen, omdat hij aan zijn toekomst wil werken of omdat hij een oorlogsvluchteling zou zijn."

3.10. Verzoeker brengt niets in tegen de in punt 3.9. geciteerde overwegingen van de eerste bestreden beslissing. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de overtuiging is toegedaan dat de verwerende partij *"duidelijk de belangen van de jongere, stabiliteit en rust, niet voorop heeft gesteld bij het nemen van de bestreden beslissing"* en dat de opgegeven motieven van de eerste bestreden beslissing *"(niet) verantwoord worden waarom het belang van de jongere niet doorweegt"*, maar met dit bloot betoog kunnen de in punt 3.9. geciteerde overwegingen van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen gebracht worden, noch wordt hiermee aangetoond dat verwerende partij het belang van verzoeker in het licht van de behandeling van zijn asielaanvraag niet in overweging heeft genomen.

3.11. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij *"toepassing (had) moeten maken van de souveriniteitsclausule zoals verwoord in artikel 3 van de Dublin-II Verordening 343/2003, die haar toelaat een asielaanvraag in overweging te nemen indien zij hiertoe reden ziet"* en als reden hiervoor het belang van de minderjarige aanhaalt, verwijst de Raad naar het bovengestelde en herhaalt de Raad dat de verwerende partij alle elementen die verzoekers zaak aanbelangen overwogen heeft en op een gemotiveerde wijze tot de conclusie is gekomen dat *"Gelet op al deze elementen, (...) er dan ook geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 4, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003."* De overtuiging van verzoeker dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 3, §2 van de Dublin II-verordening maakt niet dat voormelde bepaling geschonden werd of dat hiermee geen rekening gehouden werd.

3.12. Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar een uitspraak van een Nederlandse rechtbank dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat aan te tonen dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de situatie van de vreemdeling die aanleiding gegeven heeft tot deze uitspraak, die blijkens het gestelde in het verzoekschrift handelt over een terugkeer naar Italië.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. In een tweede middel werpt verzoeker op: *"Overschrijding van de redelijke termijn om de terugname te vragen, zoals vastgelegd in de Dublin II Verordening 34/2003."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Eurodac verslag van 21 oktober 2010 heeft aangetoond dat verzoeker eerder in Oostenrijk en Hongarije vingerafdrukken heeft achtergelaten. Toch heeft verwerende partij gewacht tot 28 februari 2011 om de terugname aan Oostenrijk te vragen.

Lid 4 van de preambule van de Dublin II Verordening 343/2003 stelt het volgende :

"Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen"

De Dublin II Verordening 343/2003 legt de lidstaten de verplichting op om zo snel mogelijk duidelijkheid te creëren over de bevoegde lidstaat. Verwerende partij heeft er echter 4 maanden mee gewacht om de terugname aan Oostenrijk te vragen, en laat na in de bestreden beslissing te verduidelijken waarom zij hiermee zo lang gewacht heeft.

In hetzelfde kader verduidelijkt artikel 20 van de Dublin II Verordening 343/2003 dat een lidstaat ook binnen een zeer korte termijn dient te antwoorden op de vraag tot terugname, namelijk binnen de maand of zelfs twee weken indien de aanvraag gebaseerd is op een Eurodac verslag.

Artikel 20 van den Dublin II Verordening 343/2003 legt geen formele termijn op waarbinnen een lidstaat de terugname moet vragen aan de andere lidstaat die zij bevoegd acht. Gezien echter de korte termijn waarover een lidstaat beschikt om te antwoorden, kan niet aangekomen worden dat het redelijk is dat verwerende partij 4 maanden de tijd heeft genomen om de terugname aan Oostenrijk te vragen, hoewel zij van de dag na de visumaanvraag van verzoeker ervan op de hoogte was van de inhoud van het Eurodac verslag. Dit is alleszins niet in de geest van de doelstellingen van de Dublin II Verordening 343/2003 en de termijnen die zij hiervoor oplegt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon deze terugname dadelijk vragen en had dit dan ook moeten doen, of toch tenminste binnen de paar weken nadat zij op de hoogte werd gebracht van de inhoud van het

Eurodac verslag. Dit is niet in overeenstemming met de inhoud van de preambule van de Dublin II Verordening 343/2003, die een snelle vaststelling oplegt.

Gelet op het voorgaande, heeft verwerende partij niet gehandeld binnen de redelijke termijn en niet binnen de geest van de Dublin II Verordening 343/2003."

3.14. Voor zover verzoeker verwijst naar een schending van de preambule van de Dublin II-verordening dient de Raad op te merken dat deze preambule geen juridisch bindende waarde heeft. Het woord "snel" dat voorkomt in overweging 4 van de Dublin II-verordening is bovendien niet afgelijnd en er kan geen termijn worden opgeplakt. Gelet op het gestelde in artikel 20 van de Dublin II-verordening kan verwerende partij volledig gevolgd worden wanneer ze in haar nota betoogt: *"dat art. 20 van de verordening (zoals verzoeker trouwens ook erkent in zijn verzoekschrift) geen termijn bepaalt waarbinnen de vraag tot terugname aan de andere staat dient te worden gericht; integendeel bevat art. 20 enkel bepalingen aangaande de termijn waarbinnen door de aangezochte lidstaat moet worden gereageerd op een terugnameverzoek, en de termijn waarbinnen de terugname na instemming moet gebeuren."* Verzoeker probeert uit de termijnen die artikel 20 van de Dublin II-verordening voorziet voor het beantwoorden van de vraag tot terugname, conclusies te trekken voor een termijn waarbinnen de aanvraag tot terugname moet geschieden, maar deze redenering is niet dienstig want ze vindt op geen enkele wijze steun in voormelde bepaling, noch in overweging 4 van de Dublin II-verordening. Aangezien verzoekers Dublin-interview blijkt het administratief dossier dateert van 24 februari 2011 en het verzoek tot terugname dat gericht werd aan de Oostenrijkse autoriteiten dateert van 28 februari 2011, kan verwerende partij wederom gevolgd worden wanneer ze in haar nota betoogt: *"Verzoeker toont niet aan dat het verzoek tot terugname dat is geformuleerd op 28.02.2011 laattijdig zou zijn gericht of de gemachtigde hiermee onredelijk lang zou hebben gewacht nadat verzoeker werd gehoord (op 24.02.2011);"* Verwerende partij kan dan ook gevolgd worden wanneer ze in haar nota concludeert: *"Verzoeker uit allerlei vage beschouwingen als zou de periode tussen de indiening van de asielaanvraag in België en het verzoek tot terugname aan Oostenrijk onredelijk zijn, doch toont niet in concreto aan welke bepaling ertoe leidt dat het verzoek tot terugname niet meer kon worden gericht aan Oostenrijk."* Aangezien er geen termijn bepaald is voor het richten van een aanvraag tot terugname en minstens nergens uit blijkt dat de verwerende partij onredelijk lang getalmd heeft met het richten van de aanvraag tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten, door hen afgerond vier maanden na het indienen van een asielaanvraag en twee dagen na het afnemen van het Dublin-interview te bevragen, ziet de Raad niet in waarom verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.15. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Op 21 januari 2011 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitspraak gedaan in de zaak MSS tegen België en Griekenland. Het Europese Hof veroordeelde België onder meer voor een schending van artikel 3 en 13 EVRM, aangezien de Belgische overheid geen grondig onderzoek had gedaan naar de potentiële schending van artikel 3 EVRM vooraleer een asielzoeker het land uit te wijzen.

Ook het onderzoek dat gebeurde door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers asielaanvraag beantwoordt niet aan de invulling die het Europese Hof in het MSS arrest aan artikel 3 en 13 EVRM gaf. Het Europese Hof eist duidelijk dat een grondig onderzoek moet gevoerd worden naar een potentiële schending van artikel 3 EVRM, vooraleer verzoeker naar zijn land van herkomst kan teruggeleid worden.

Verzoeker is afkomstig van Kunar in Afghanistan en komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Op basis van de instructies van UNHCR en het CGVS had hij in België zeker het subsidiaire beschermingsstatuut gekregen, (stukken 2 en 3 als bijlage).

Het is niet zeker dat ook Oostenrijk aan verzoeker de subsidiaire bescherming zou toekennen.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"(...) Net zoals hogerop reeds werd aangehaald dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde Internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een

beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook golden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/183/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zonder meer zal repatriëren na aankomst in Oostenrijk in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. (...) "

Er wordt dan ook blindelings aangenomen dat Oostenrijk dezelfde toepassing zal maken van de Europese richtlijnen wat betreft asiel en subsidiaire bescherming, zonder dit ook in concreto te onderzoeken. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij afkomstig is uit Kunar en dus dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek dat gebeurde, of beter gezegd dat niet gebeurde in het kader van verzoekers Dublin-procedure, beantwoordt duidelijk niet aan deze vereiste van een grondig onderzoek zoals vooropgesteld door het Europese Hof. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de taak te onderzoeken of er een potentiële schending is van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Oostenrijk. Door de dit onderzoek niet te voeren en hiermee geen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij artikel 3 en 13 EVRM geschonden."

3.16. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker toont vooreerst niet aan in welke zin zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie van een Afghaanse asielzoeker die overgedragen werd aan de Griekse autoriteiten. Verzoeker toont niet aan dat de bevoegde lidstaat zijn asielaanvraag niet op correcte wijze zal behandelen en toont evenmin aan dat deze lidstaat zou overgaan tot een gedwongen verwijdering van verzoeker zonder op zorgvuldige wijze te onderzoeken of hij gevaar loopt in het land van herkomst.

"Door een loutere verwijzing naar het arrest van het EHRM, *M.S.S. v. Griekenland en België* van 21 januari 2011, tonen verzoeksters niet aan dat in het algemeen geen beroep meer kan worden gedaan op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeksters tonen niet aan dat hun situatie gelijkaardig is met die van een Afghaanse asielzoeker die naar Griekenland werd teruggestuurd en halen geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in Italië geen opvang zouden krijgen of dat hun asielaanvraag niet op correcte wijze zou worden behandeld." (R.v.V. nr. 59 197 van 4 april 2011, www.rvv-ccf.be)

Terwijl in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat:

- Oostenrijk door dezelfde Europese en internationale regelgeving is gebonden, en verzoekers asiel-aanvraag met dezelfde standaarden zal behandelen,
- verzoeker geen enkel element heeft aangebracht dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk op art. 3 EVRM of de richtlijn 2004/83 zou uitmaken.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor met geen woord gerept over een slechte behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten of een risico op repatriëring naar zijn herkomstland, zonder behandeling van zijn asielaanvraag.

Er kan dan ook niet worden ingezien welk onderzoek de gemachtigde bijkomend had dienen te verrichten, verzoeker beperkt zich dienomtrent in zijn verzoekschrift trouwens ook alleen tot vage beschouwingen, zonder dit in concreto te verduidelijken.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat zijn rechten in Oostenrijk niet zouden gerespecteerd worden, nu Oostenrijk, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Oostenrijk de asielaanvragen van vreemdelingen die teruggenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van de asielaanvraag in Oostenrijk minder waarborgen zou genieten dan in België.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Nopens de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten inhoudt.

Het terugleiden van een vreemdeling zou een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht"⁴ (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen; verzoeker maakt zulks op geen enkele manier aannemelijk. Verzoekers beschouwingen, waaruit niet blijkt dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt kunnen niet overtuigen.

De verwerende partij laat gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Verzoeker brengt geen enkel concreet en recent stuk aan waaruit een potentiële schending van art. 3 EVRM zou kunnen blijken. Evenmin heeft verzoeker tijdens zijn verhoor ooit melding gemaakt van enige slechte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten, noch van problemen van opvang. Wat tot slot de vermeende schending van art. 13 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat dit art. 13 geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt, quod non.

Verzoekers beschouwingen falen andermaal in rechte. Het derde middel kan niet worden aangenomen."

3.17. Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat hij naar zijn land van herkomst zal worden uitgewezen. De eerste bestreden beslissing strekt er enkel toe de Oostenrijkse autoriteiten aan te duiden als zijnde verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Het is in dit land dat het debat zal plaatsgrijpen of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers blote en hypothetische beweringen dat hij in België "zeker het subsidiaire beschermingsstatuut (had) gekregen" en dat het "niet zeker (is) dat ook Oostenrijk aan verzoeker de subsidiaire bescherming zou toekennen" tonen geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen. Het gegeven dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een rapport van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 voegt inzake het beleid aangaande asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers doet geen afbreuk aan het voormelde. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat Oostenrijk zijn aangegane internationale en Europese verplichtingen in het licht van de behandeling van verzoekers asielaanvraag die omschreven worden in de eerste bestreden beslissing niet zal nakomen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij niet mocht bogen op het vertrouwensbeginsel zoals omschreven in de eerste bestreden beslissing en welke nadere onderzoeken de verwerende partij had dienen uit te voeren in het kader van een potentiële schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Oostenrijk, minstens toont verzoeker niet aan op welk vlak de verwerende partij nader onderzoek had dienen te verrichten. Verzoeker laat volledig na zijn betoog te concretiseren. Ten slotte dient de Raad op te merken dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen ten opzichte van de verwerende partij aangezien voormelde verdragsbepaling voorziet in de eis van daadwerkelijkheid van een beroep.

3.18. Door te verwijzen naar het arrest M.S.S./België en Griekenland gewezen door het EHRM op 21 januari 2011, dat betrekking heeft op de behandeling van asielzoekers in Griekenland, toont verzoeker niet in concreto aan dat de in het middel aangehaalde bepalingen geschonden werden door de eerste bestreden beslissing die een beslissing tot overdracht van een asielzoeker aan Oostenrijk betreft. Het is

niet omdat verzoeker dezelfde nationaliteit heeft als de asielzoeker waarop het arrest M.S.S. betrekking had, dat het betrokken arrest mutatis mutandis toepasbaar is op het geval van verzoeker. Verzoekers geval kan niet vergeleken worden met de individuele elementen, het geheel aan rapporten en de regelmaat en de inhoud ervan die voorlagen in de voormelde M.S.S.-zaak.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA